

*I know it was all a big joke
Whatever it was about.
Someday maybe
I'll remember to forget.¹*

(Bob Dylan, *Tight connection to my heart*)

Zero

Cea mai apropiată clinică de urgențe e pe strada Crivelli, la spitalul Gaetano Pini, o știu toți milanezii care au alunecat pe gheață ori și-au rupt lăbuțele dintr-un motiv sau altul. De acolo, din bulevardul Tibaldi, se ajunge cam în cinci minute, dar oricum au înțeles toți că nu e grabă.

Așa că ambulanța merge încet, nu dă drumul la sirenă, sigur că nu, doar la luminile albastre care clipesc mai degrabă pentru ceață.

Apoi șoferul le stinge în timp ce coboară rampa de acces a spitalului, și doi tipi în halate albe apar pe ușa de la primiri urgențe.

Unul își aprinde o țigară.

Celălalt îi face un semn fetei care coboară din ambulanță de pe partea pasagerului. Medic de urgențe, voluntar activ. Drăguță.

O întrebare mută. Ea clatină din cap.

Cu gesturi obișnuite, standard, aproape mecanice, dau jos targa. E acoperită cu un cearșaf.

Duc înăuntru căruciorul, împingându-l ca la super-market. Doctorița tânără cu salopetă portocalie, în spatele tipului cu halat alb. Celălalt doctor își stinge țigara cu pantoful și trage o dușcă de ceață milaneză.

Tocmai a trecut de ora unu.

Cum dracu conduc, oamenii ăștia.

Și el mai are până la șase.

Enervant.

¹ „Știu că totul a fost o glumă uriașă/Dar orice va fi fost/Poate într-o zi/Îmi voi aminti să uit.” (trad. G.D.)

Dar apoi, însă, nu spune nimic.

Întinde brațul drept până când țeava pistolului ajunge la treizeci de centimetri de fruntea lui Marino Righi. Și apasă pe trăgaci.

Bum. Apoi tăcere.

Acum petele care nu se asortează cu explozia de alb și bej și nuanțe pastel sunt două: fotoliul roșu și cerculețul pe care Marino Righi îl are în mijlocul frunții, din care curge lent un minuscul fir de sânge, roșu și el.

Un proiectil de calibrul 22 nu e foarte rapid, nici devastant, dar asta nu ajută, dimpotrivă. Când intră, și-a făcut deja treaba în cea mai mare parte. Și, dacă nu găsește un loc moale prin care să iasă, ricoșează de câteva zeci de ori printre oasele craniului ca o minge de *flipper* printre obstacole.

Puncte speciale, luminițe și tot restul, dar nu se câștigă nimic.

Omulețul masiv culege cartușul de pe jos, îl învelește într-o batistă albă pe care o pune în buzunarul de la pantaloni. Nu se grăbește, face totul foarte calm, metodic și precis.

Poartă mânuși. Latex sau bumbac alb, strâmte, greu de tras pe mâini.

Dispare în celelalte camere, găsește biroul, se așază la masă. Nu știe ce să caute și, într-adevăr, nici nu caută. Se limitează să arunce o privire, fără să facă dezordine.

Deschide sertarele, le închide la loc. Deschide un dosărel albastru, citește o foaie, distrat. Apoi devine imediat mai atent și, pentru prima dată de când a sunat la ușă, se încruntă, face ochii mari.

Recitește.

Mai citește o dată.

Îndoaie foaia în patru, cu precizie, și o pune în buzunarul interior de la geacă.

Milano nu e un oraș pe care să-l privești de la înălțimea unui om. Pentru a-l înțelege cu adevărat, trebuie să te uiți în jos, unde demisolurile se umplu de oameni, depozite, muncitori, reparatori de poșete, spălători de covoare, operatori de date informatice, meșteșugari refugiați în beciurile blocurilor pentru că magazinul costa prea mult, sau chioșcul a fost luat de bancă, sau angajații sunt doar doi, din douăzeci câți am avut, dacă ați ști, doamnă.

Sau trebuie să privești în sus, unde blocurile de la începutul secolului al XX-lea au crescut ca prin levitație, cu supraînălțări, prelungiri verticale. Podurile de deasupra etajului al patrulea au devenit baza

Doi

— Ești un dobitoc.

— Apreciez epitetul.

— Serios, nu sunt lucruri care se aruncă pe geam. Acum oferă douăzeci și cinci. Douăzeci și cinci de mii pe episod. Treizeci și opt de episoade pe an. Cine știe pe câți ani. Dacă vrei, îți fac niște calcule.

— Nu

— Plus tot restul. Venituri, publicații, tot ce va urma. Va fi de ajuns să îți pui numele pe ceva pentru a face bani. Un program de. După o idee de. Sponsori. Drepturi. Știi cum funcționează.

— Nu.

— Nu îmi dau seama dacă problema e prețul..., dar mai mult de atât e greu... și pentru ei..., sau dacă ești pe bune dobitoc.

Face o pauză de o secundă. Iar apoi:

— Chiar nu înțeleg, un suspin, de data asta.

Pe scurt, nu înțelege. Ideea e clară.

Și totuși știe. Era și ea. A văzut. A auzit. A asistat cu bilet în rândul întâi, de lux, coca-cola în mână, gata să aplaude. Mai mult decât o simplă spectatoare. El, Carlo Monterossi, care stă în fața ei cu aerul cuiva care ar vrea să fie în altă parte, el este clovnul, dar și ea lucrează la circ.

— Nu te-ai băga într-un butoi cu rahat pentru douăzeci și cinci de mii de euro, spune el.

— Ești sigur?... E drept că ar trebui un butoi cam mare, râde ea.

Un râs răgușit, ceva între un posibil tunet la începutul unei furtuni și răgetul unei femele de puma care își apără puii. Doi sâni enormi dansează ca pepenii la cutremur pe o masă, ridurile de pe gât se întind ca cele ale unei iguane gigantice din Borneo în timpul cinei. Colierul de perle urmează mișcarea săltăreață și clincăne.

Ea e Katia Sironi, nici mai mult nici mai puțin.

Katia Sironi e impresarul acestui Monterossi, care stă acolo. Se ocupă de afacerile lui, încasează cincisprezece la sută din cifre pe care el, fără ea, nu ar reuși să le obțină nici măcar jefuind bănci; cântărește,

Trei

— Luați loc, domnul avocat vine imediat.

Tânără și drăguță.

Secretara pe care oricine s-ar aștepta s-o găsească într-un loc ca acela.

Geamuri foarte curate, parchet de culoare deschisă, câteva poze pe pereți, lumină peste tot, pentru că doar fraierii cred că la Milano nu e niciodată soare. Iar acolo este chiar prea mult, imprimat pe un cer alb, orbitor.

Trebuie să fi înțeles și ea, pentru că traversează camera din două salturi hotărâte, apasă pe un buton și întunecă puțin cele două ferestre mari care dau spre piața San Babila.

— Câteva minute, spune.

Zâmbește ca pentru a se scuza și iese, în timp ce bărbatul înalt, un blonduț cu fața care cere palme, îi face o radiografie rapidă, plecând de la picioare și urcând lent. Raze X, ecografie și rezonanță magnetică.

Când ușa se închide, rămân singuri iar el spune:

— Bunicică.

Celălalt stă pe un divan mic, se joacă cu telefonul, distrat:

— Cum?

— Spuneam, bunicică, domnișoara.

Dar celălalt vorbește deja la telefon, între enervat și agitat:

— Nu, nu știu dacă reușesc la patru... Lucrez... dar e în cealaltă parte a orașului!... Bine, te sun eu... Da, da, am spus că te sun... te sun eu, am spus, la dracu!

Are un costum închis la culoare, elegant dar șifonat. Cămașă albastru deschis, o cravată cu nodul lărgit. Fără barbă, fără mustăți, câteva fire de păr gri. Un bărbat frumos. Pune la loc telefonul cu o strâmbătură.

Celălalt, blondul, e mai puțin formal. Blugi negri și un tricou polo, din cele scumpe. E bronzat, are un rânjet strâmb, dar nu râde. Așa e fața lui.

— Probleme?

— Trebuie să merg undeva.

Opt

Hego stă jos în soarele dimineții, în fața celei mai lungi rulote din tabără, pe un scaun de bucătărie vechi, din plastic albastru, cu picioarele cromate mâncate de rugină.

Are haina lui largă și cravata care nu se asortează.

Din toată tabăra, e singurul lucru nemișcat, ceea ce îl face misterios.

În jur e un du-te vino liniștit, se aud voci, dar ca în surdină.

Hego simte mirosul de lemn umed al primelor focuri, respiră fumul acru. Îi place.

A văzut sute de tabere ca aceea, le-a văzut trezindu-se. Ca și aici. A văzut copiii care se întâlneau pentru vreo sarcină sau misiune. Ca și aici, acum. Unii chiar cu ghiozdanul pentru școală, cu aerul arogant și fericit al celui care este ultimul din clasă prin definiție, prin istorie, prin tradiție, prin forță și va fi așa toată viața.

E o tabără frumoasă. E mare. A văzut mai rău. Fiecare rulotă are spațiu în jur. El, pe a lui și-ar plasa-o acolo, unde sunt doi copaci rahitici, dar totuși copaci. Locul e ocupat, dar Hego știe că pentru el ar fi liber.

De multă vreme nu are o rulotă într-o tabără.

E mai țigan decât țiganii lui.

Două fete clătesc fără chef niște recipiente de plastic, detergent de rufe sau de pardoseli, recuperate din tomberoanele de gunoi. Rezultă o apă cu bule pe care o varsă într-un lighean mare. Cu ea umplu sticle. Alte femei și fete trec, iau o sticlă cu acea apă verzuie, acel rest diluat de chimicale, și se îndreaptă către ieșirea din tabără. Serviciul de spălat parbrize.

Semafoare, eșapamente, cozi nervoase, un euro, jumătate de euro, du-te dracului, țigancă!

Femeia bătrânului îi oferă o ceașcă de cafea. Neagră, foarte tare, amară. Hego mulțumește cu o privire, mai mult decât aștepta ea.

O altă femeie, mai tânără, așază cu greu haine pe un fir întins între o rulotă și o plasă, la marginea taberei. Nu i se poate ști vârsta. E însărcinată, grasă, țopăie pe pământul bătătorit.

Trei bărbați descarcă dintr-o furgonetă albă, vai de capul ei, resturi de cupru. Mănunchiuri de cabluri, bucăți de motoare, dinamuri,